

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 799/2023
14.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босилковића, Марине Милановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 113/2022 од 12.12.2022. године, у седници већа одржаној 14.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду 113/2022 од 12.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 113/2022 од 12.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 285/2020 од 20.09.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде исплати износ од 1.712,40 динара са законском затезном каматом од 23.12.2021. године до исплате и износ од 598,08 динара на име обрачунате законске затезне камате до 22.12.2021. године на износ главног дуга. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 10.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Саака странка сноси своје преостале трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 113/2022 од 12.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 285/20 од 20.09.2022. године, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка и обавезн тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 42.800,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужиоца од 07.11.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, а нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, како то сматра ревидент. Ревидент указује на погрешну примену материјалног права у одмеравању висине трошкова на које странци припада право на накнаду. Међутим, према разлозима побијане одлуке, произлази да је о накнади трошкова парничног поступка суд одлучио према успеху странака у парници и према потреби трошкова за вођење поступка, према правилима садржаним у одредбама Закона о парничном поступку, за чију примену није потребно ново тумачење права, нити је могуће усаглашавање судске праксе с обзиром да је оцена о успеху странке у парници и о потреби за одређеним трошковима зависна од конкретних околности.

У складу са наведеним, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 420. у вези са одредбом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 420. став 1. Закона о парничном поступку странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У конкретном случају не ради се о другостепеном решењу којим се правноснажно окончава поступак, нити о решењу против којег је увек дозвољена ревизија, сходно одредбама члана 420. ст. 3, 4. и 5. ЗПП, већ се ради о решењу о захтеву за накнаду трошкова парничног поступка као споредном потраживању.

Према одредби члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у Закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се вредност главног захтева. Одредбом става 2. истог члана, камата, уговорна казна и остала споредна потраживања, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев. У конкретном случају ревизијом се побија одлука о трошковима поступка као споредном тражењу, која се према одредби члана 28. ЗПП не узима у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије. Из тих разлога ревизија није дозвољена.

Према изнетом је применом одредбе члана 413. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у другом ставу изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић